

Βλέποντας αυτήν την υπέροχη ταινία, μου δημιουργήθηκαν ανάμεικτα συναισθήματα χαράς και λύπης. Η αρχή της ταινίας είναι ξεκαρδιστική, γιατί μας περιγράφει τον Γκουίντο, έναν κύριο ο οποίος είναι ένας αισιόδοξος, κεφάλτος και χαρούμενος άνθρωπος και δε φοβάται να το δείξει. Ο Γκουίντο συναντά τυχαία μία όμορφη γυναίκα, την Ντόρα την οποία ερωτεύεται και προσπαθεί να την πλησιάσει με αστείους τρόπους εξαιτίας των οποίων κατάφερε να την κερδίσει. Βλέποντας τις σκηνές αυτές γέλασα πολύ.

Έπειτα, ο Γουίντο και η Ντόρα παντρεύτηκαν και απέκτησαν έναν γιο, τον Τζιοζέ. Η ταινία αυτή διαδραματίζεται την περίοδο του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, έτσι οι ναζί συγκέντρωναν τους Εβραίους όλων των χωρών μαζί και της Ιταλίας, της χώρα που ζούσε ο Γκουίντο. Ο Γκουίντο και η οικογένειά του ήταν Εβραίοι γι' αυτό και οι Γερμανοί πήραν αυτόν και τον Τζιοζέ στο στρατόπεδο όπου συγκέντρωναν τους άντρες και την Ντόρα στο στρατόπεδο που συγκέντρωναν τις γυναίκες. Από εκείνο το σημείο και μετά, το ύφος της ταινίας αλλάζει και γίνεται πιο λυπητερό, επειδή στο στρατόπεδο οι συνθήκες είναι πολύ δύσκολες και κάθε μέρα η ζωή των ηρώων μας μπαίνει σε κίνδυνο. Παρόλ' αυτά, όμως, ο Γκουίντο δε θέλει ο γιος του να καταλάβει πως η χώρα τους βρίσκεται σε πόλεμο και να ζει με τον φόβο και την αγωνία, γι' αυτό και προσπαθεί να τον πείσει πως έχουν λάβει μέρος σε ένα παιχνίδι που πρέπει να συμμετέχουν σε μερικές δοκιμασίες, για να κερδίσουν πόντους, διότι για να κερδίσουν το μεγάλο βραβείο, ένα τανκ, χρειάζεται να μαζέψουν 1.000 πόντους.

Όλο το διάστημα που βρίσκονταν στο στρατόπεδο, ο Γκουίντο εργαζόταν σκληρά υπό πολύ άσχημες συνθήκες και έβαζε τον γιο του να κρυφτεί, για να μην τον σκοτώσουν οι Γερμανοί. Μέσα σε αυτό το διάστημα συμβαίνουν κάποια πολύ στενάχωρα γεγονότα που με έκαναν να στενοχωρηθώ πολύ, ακόμα και να κλάψω. Επίσης, ιδιαίτερα συγκινητικές είναι οι σκηνές όπου ο Γκουίντο προσπαθεί να επικοινωνήσει με την Ντόρα, που βρίσκεται στην άλλη πλευρά του στρατοπέδου.

Μέσα από τις σκηνές που βρίσκονται στο στρατόπεδο, μπορούμε να πάρουμε πληροφορίες για το πόσο σκληρές και άσχημες ήταν οι συνθήκες που επικρατούσαν στα στρατόπεδα, όπου οι Γερμανοί κρατούσαν τους Εβραίους, και να καταλάβουμε πόσες κακουχίες και βάσανα πέρασαν εκείνοι οι άνθρωποι.

Καιρό αργότερα ο Γκουίντο και οι υπόλοιποι Εβραίοι που κρατούνταν στο στρατόπεδο έμαθαν πως ο πόλεμος τελείωσε και πως σύντομα θα ελευθερωθούν και θα μπορέσουν να επιστρέψουν σπίτια τους. Ο Γκουίντο ανακοίνωσε στον Τζιοζέ πως το παιχνίδι τελειώνει και πως μένουν λίγοι ακόμα πόντοι, για να κερδίσουν το βραβείο. Για να είναι σίγουρος για την ασφάλεια του γιου του, ο Γκουίντο του είπε πως για να κερδίσει έπρεπε να περάσει μια τελευταία δοκιμασία και έπρεπε να μείνει κρυμμένος μέχρι να φύγουν όλοι και έπειτα να φύγει αυτός τελευταίος. Όσο ο Τζιοζέ ήταν κρυμμένος, ο Γκουίντο προσπάθησε να βρει τη γυναίκα του και την αναζήτησε σε όλο το στρατόπεδο. Πάνω στην αναζήτησή του, όμως, τον βρήκαν οι Γερμανοί.

Κατά τη γνώμη μου, αυτή ήταν η πιο συγκινητική στιγμή της ταινίας, διότι βλέπουμε πως ο πατέρας έκανε μια μεγάλη θυσία για τον γιο του και μάλιστα ακόμα και σε μια τόσο άσχημη κατάσταση δεν κατσούφιασε αλλά συνέχισε να χαμογελά. Εγώ βλέποντας αυτήν τη σκηνή συγκινήθηκα και πιστεύω πως το ίδιο έκαναν και όλοι οι υπόλοιποι

θεατές.

Μετά το γεγονός αυτό και αφού εκκενώθηκε το στρατόπεδο, ο Τζιοζέ βγήκε από την κρυψώνα του. Έπειτα συνάντησε ένα αμερικάνικο τανκ και τον είδε ένας στρατιώτης που τον πήρε μέσα. Στη συνέχεια, καθώς έβγαινε από το στρατόπεδο συνάντησε τη μητέρα του και το τανκ τον άφησε εκεί. Εκείνος αμέσως έτρεξε στην αγκαλιά της.

Συμπερασματικά, πιστεύω πως η ταινία αυτή είναι μία από τις καλύτερες που έχω δει ποτέ, γιατί στο τέλος ο πατέρας καταφέρνει να μην κινδυνεύσει ή στενοχωρηθεί ο γιος του. Επίσης, μου άρεσε που ήταν άλλοτε χαρούμενη και αστεία και άλλοτε συγκινητική και τέλος θαύμασα την αισιοδοξία και τη χαρά του πατέρα που την έδειχνε ακόμα και στα δύσκολα.

Άρτεμις Τσούκα Α'2